

DOBRODRUŽNÝ PŘÍBĚH ZE SÉRIE NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

Kurt Austin a tým NUMA riskují vše, aby zabránili mocnému zločineckému konglomerátu v krádeži starověkého pokladu

Cesta faraonů

Vyšlo také v tištěné verzi

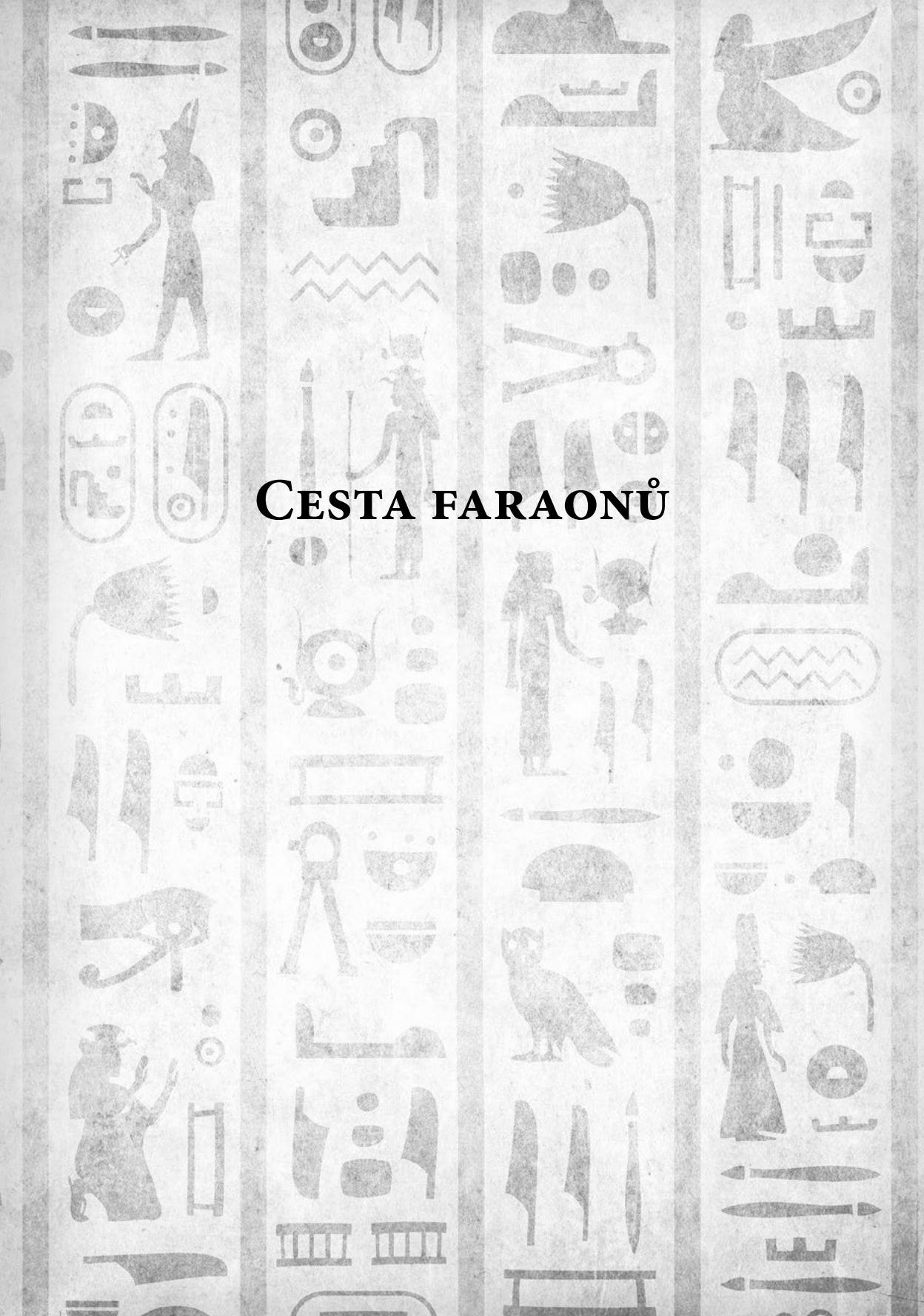
Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Graham Brown
Cesta faraonů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

The background of the page is a dense, repeating pattern of various Egyptian hieroglyphs. These symbols are arranged in vertical columns and include recognizable icons such as lotus flowers, birds, seated and standing human figures, and various geometric and symbolic shapes. The pattern is rendered in a light, monochromatic tone that blends into the overall texture of the page.

CESTA FARAONŨ

CLIVE CUSSLER
A GRAHAM BROWN

CESTA FARAONŮ

Román z archivů NUMA®

Postavy

MINULOST

EGYPT, 1074 PŘ. N. L.

Khemet – Bývalý příslušník řádu Medžajů, jejichž úkolem bylo střežit Údolí králů.

Qsn – Osirelý chlapec, který nosí Khemetovi informace. Jeho jméno znamená „Vrabčák“ nebo „Ten, jenž přináší žal“.

Hrihor – Vojenský velitel, který povstal, aby se stal faraonem Horního Egypta, a později zmizel beze stopy.

NEW YORK CITY, 1927

Jake Melbourne – Pilot, akrobat a letecké eso první světové války, uchazeč o Orteigovu cenu.

Carlo Granzini – Hlava zločineckého klanu Granzini.

Stefano Cordova – Melbournův přítel, mechanik, Granziniho synovec.

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA (NUMA)

Kurt Austin – Vedoucí Oddělení zvláštních projektů, odborník na záchranné práce a světově proslulý potápěč.

Joe Zavala – Kurtův nejbližší přítel, geniální mechanik a konstruktér většiny speciálního vybavení NUMA.

Rudi Gunn – Zástupce ředitele NUMA, absolvent Námořní akademie.

Hiram Yaeger – Vedoucí Oddělení technologií NUMA, navrhl a zkonstruoval superpočítač Max.

Paul Trout – Geolog a doktor oceánografie, manžel Gamay.

Gamay Troutová – Mořská bioložka, Paulova manželka a žena, která říká přesně to, co si myslí.

SKOTSKO

Vincennes – Tajemný pasažér rybářského trauleru.

Slocum – Pašerácká spojka, člen zločinecké organizace Bloodstone Group.

BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA SPOJENÉHO KRÁLOVSTVÍ, SEKCE 5 (MI5)

Oliver Pembroke-Smythe – Bývalý příslušník speciálních jednotek SAS, nyní ředitel oddělení protiteroristických operací v MI5.

Morgan Manningová – Zvláštní agentka MI5, přidělená na vyšetřování Bloodstone Group.

Henry Cross – Profesor starověkých dějin na Cambridgeské univerzitě, pomáhá MI5 s identifikací pašovaných artefaktů.

BLOODSTONE GROUP

Solomon Barlow – Bývalý žoldák, nyní obchodník se zbraněmi a hlava Bloodstone Group.

Kappa – Odborník na zbraně a Barlowův zástupce.

Robson – Bývalý londýnský pouliční gangster, nyní jeden z Barlowových poskoků.

Daly – Robsonův komplic, je přesvědčen, že ho Robson dostal do vězení.

CESTA FARAONŮ

Gus – Robsonův komplic, Dalyho poloviční bratr.

Fingers – Člen Robsonova starého pouličního gangu.

Snipe – Člen Robsonova starého pouličního gangu.

SPOLUPRACOVNÍCI BLOODSTONE GROUP

Xandra a Fjodor – Sourozenecký pár nájemných vrahů, který operuje společně pod pseudonymem Hračkař.

Omar Kai – Žoldněř, kterého si najme Bloodstone Group na práci ve Spojených státech.

FRANCIE

Francisco DeMars – Vnuk muže, jenž objevil Qsnovy spisy, žije na záměčku ve Francii.

ŠPANĚLSKO

Otec Torres – Katolický kněz sloužící v kostele San Sebastián de las Montañas ve Ville Ducal de Lerma.

Sofia – Mladá dívka, která seznámí Gamay a Paula s otcem Torresem.

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

James Sandecker – Bývalý ředitel NUMA, nyní viceprezident USA.

Miranda Abigail Curtisová – Dlouholetá archivářka FBI.

Morris – Velitel Sandeckerovy ochranky.

NÁROD NAVAHU

Eddie Toh-Yah – Starý kamarád Kurta Austina, člen kmenové rady Navahů.

Eddieho dědeček – Vůdce místní rady národa Navahů, Strážce plamene.

Prolog

Údolí králů, Egypt

1074 př. n. l., za vlády 18. dynastie

Nad Údolím králů se ve vlnách tetelilo vedro a nemilosrdné slunce spékalo pouštní písek na jíl.

Vysoko nad údolím, na kraji skalního hřbetu, ležel na břiše zarostlý muž jménem Khemet. Potil se v žáru poledního slunce a pátral po známkách pohybu. Po tvářích mu tekly kapky potu, kolem ucha mu bzučela moucha, zato dole se nic nepohnulo.

V údolí panovalo ticho, jak se na místo posledního odpočinku pohřbených faraonů sluší a patří. Jediný pohyb obstarával prachový vír, jenž přitančil po písku odkudsi z jižní strany údolí.

Khemet se odsunul zpátky od skalní hrany. Za ním se krčilo několik dalších mužů ve lněných hávech. Vedle nich stál chlapec a právě jeho Khemet oslovil: „Proč jsi nás sem dovedl?“

Vesničané z Vesetu tomu chlapci říkali Qsn, tedy Vrabčák. Ne proto, že byl na svůj věk drobný a jeho řeč zněla jako švitoření; bylo to hanlivé jméno. Pro Egyptány byli vrabčáci malí dotěrové, co kradou potravu a maří ovoce. A přesně tak se lidé z města dívali i na tohoto osiřelého chlapce.

Khemet dobře věděl, jak se pletou. Ten chlapec byl žebrák, ne zloděj. Naopak, pracoval tvrdě i za nejmrzčí peníz, sledoval všechno kolem sebe bystrýma

očíma, sbíral informace. Díky svému věku a velikosti se často ani nemusel schovávat, aby zůstal neviditelný.

Chlapec se doplazil na kraj útesu, podíval se do údolí a zatahal Khemeta za rukáv. Natáhl utlý prstík a ukázal: „Faraonovu hrobku někdo otevřel. Kámen je odsunutý.“

Khemet zamžoural do oslnivého světla. Jeho pohled minul velkolepý třípodlažní chrám královny Hatšepsut s dlouhým centrálním schodištěm a majestátními řadami sloupů, přešel hromady kamení uzavírající hrobky několika méně známých předků a zaměřil se na mezeru mezi hladkými vápencovými kvádry, jež značily vstup do hrobky Haremheba, jednoho z faraonů pochovaných spíše v nedávných časech.

Jeho zrak nebyl tak pronikavý jako chlapcův, ale když si zaclonil oči před sluncem, začal mezi stíny rozeznávat obrysy. Nabílená deska, jež hrobku uzavírala, ležela na zemi, zlomená vedví tam, kam upadla. Země před hrobkou byla rozježděná koly vozů a podupaná od volských kopyt.

„Chlapec má pravdu,“ prohlásil Khemet. „Hrobka byla zhanobena.“

„A co s tím podle něj máme dělat?“ opáčil další z mužů.

Chlapec se k němu nebojácně otočil čelem. „Jste Medžajové,“ pronesl vysokým hláskem, „služebníci Ramesse XI. z Memfisu. Máte střežit místa posledního odpočinku synů Amona.“

Khemet se tomu musel usmát. Sám býval u Medžajů – skupiny bojovníků, jimž faraonové svěřili střežení hrobek svých předků – velitelem, o svou pozici však přišel v důsledku politických zvratů, jež nyní rozdělovaly Egypt.

„Třeba Vrabčák neslyší všechno,“ namítl jeden z mužů. „Synové Amona už nás nepotřebují.“

„Ale Ramesse –“

„Ramesse vládne v Memfisu a Alexandrii,“ vysvětlil mu o něco trpělivěji Khemet, „ale tohle je Horní Egypt a zde si titul Velkého domu přivlastnil Hrihor.“

V chlapcově tváři se objevilo pohrdání. „Hrihor je možná velekněz, ale je taky –“

„Je taky král,“ odsekl Khemet. „A to jsou lidé, co ti vyříznou jazyk, když ho nebudeš držet za zuby.“

Chlapec se polekaně zarazil.

Khemet chvíli mlčel, aby dodal svým slovům patřičný důraz, a potom dodal: „My našťestí nejsme králové.“

Muž za nimi se zasmál. Chlapci se viditelně ulevilo.

„Egypt už není, co býval,“ ozval se další z mužů. „Čím je slabší, tím víc potřebuje faraonů. Za chvíli bude v každém kraji jeden.“

Khemeta to rozesmálo ještě víc, zato chlapec se tvářil sklíčeně. Byl ještě dost mladý, aby věřil na věci jako povinnost, čest a zejména sláva králů, božských potomků. O takovou víru se nedalo přijít bez velké bolesti.

Khemet obrátil pozornost zpátky k otevřenému hrobce. „Měli bychom vyšetřit, co tam ukradli.“

Sestoupil z útesu a vedl skupinu do údolí po tajné stezce, jedné z těch, které znali pouze Medžajové.

Dole svítilo slunce ještě jasněji a oslnivěji, jako by kráčeli po samotné cestě do Nebes. Okolní útesy byly žlutohnědé, ale dno údolí pokrýval rozmělněný vápenec, bílý prach, drť a úštěpky velkých kvádrů, jež se tu řezaly, opracovávaly a přepravovaly na svá místa téměř nepřetržitě po celé uplynulé tisíciletí.

Odrážející se světlo přinutilo Khemeta, aby si přetáhl šátek přes oči a vešel do Haremhebovy hrobky jako bandita.

Uvnitř si šátek stáhl a zastavil se ve vstupní chodbě. Po těle ho hladil chladný vzduch a jeho oči si zvolna přivykaly na šero. Jakmile se mu rozšířily zorničky, zjevila se mu neuvěřitelná nádhera dokonalé řemeslné práce: stěny a strop obílené a pokryté hieroglyfy, sochy, reliéfy a další umělecká díla. Všechno ozařovalo přírodní světlo pronikající dovnitř vchodem hrobky spolu s pochodněmi na stěnách, které svou nečadící směsí ricinového oleje a krystalové sody prostor projasňovaly ještě dokonaleji.

Khemet uchopil jednu z pochodní a vydal se do nitra hrobky. Chlapec mu kráčel po boku, ostatní muži v patách.

Prošli druhými dveřmi a ocitli se v pohřební komoře vyhrazené pro méně významné manželky a služebnictvo.

Khemet se zastavil a zatlačil chlapce do výklenku ve zdi. „Teď tiše,“ řekl. „Nejsme tu sami.“ Sáhl si pod oděv, vytáhl krátký meč a mávl jím na ostatní muže: „Připravte se.“

Tiše jako myš vstoupil do dalšího průchodu. Minul dvě sochy Anupa a mihotající pochodeň v jeho ruce vrhla jejich stíny na vzdálenou zeď.

„Mizerní strážci,“ zašeptal páru Anupů jeden z mužů, „klidně si tu vyse-
dáváte, zatímco lupiči plení majetek, jenž má sloužit faraonovi v posmrtném
životě.“

Zepředu slyšeli zvuky nástroje dopadajícího na kámen. Khemet postoupil
do faraonovy pohřební komory a objevil zdroj zvuku: u vzdálené stěny stál
kněz a kameník do ní tesal jakýsi nápis. Mezi nimi spočíval Haremhebův ka-
menný sarkofág. Těžké víko leželo sesunuté na zemi. Zlatá rakev, pohřební
maska i mumifikovaný faraon byli pryč.

Kněz s kameníkem si všimli světla pochodně. „To je dost, že jste zpátky,“
řekl kněz, aniž by se ohlédl. „Potřebujeme stěhovat další věci.“

„Myslíš krást,“ odpověděl mu Khemet.

Teprve nyní se kněz otočil. „Kdo jste?“ zeptal se.

„Já jsem Khemet, velitel strážců. A ty jsi zloděj.“

Kněz se ho však nezalekl. „Jsem služebník Velkého domu. Sloužím Hrihoro-
vi, pracuji pro faraona. To vy jste narušitelé a přeběhlíci.“

A já budu hrdina, když donesu tvou hlavu Ramessemu, pomyslel si
Khemet.

Vyкроčil dopředu se zdviženým mečem. „Co jste udělali s faraonem? Kde
jsou jeho dary?“

„Byly přestěhovány,“ odpověděl kněz, „aby byly v bezpečí před mrchožrou-
ty jako vy.“

Hlas kněze byl náhle jízlivý a nepatřičně drzý na hubeného mužíka, jenž
stojí tváří v tvář vojákovi s tasenou zbraní. Khemet zaslechl pohyb a pochopil
proč.

Chodbou proletěl šíp a probodl zezadu jednoho z jeho společníků. Muž za-
chroptěl, padl a zůstal nehybně ležet.

Následoval oštěp, který zasáhl dalšího z mužů, než se stihl otočit.

Khemet se přitiskl ke zdi a kolem něj proletěl další šíp. Překonal celou po-
hřební komoru a zabodl se do břicha kameníkovi. Muž spadl ze své římsy
na stěně a zkroutil se bolestí na zemi.

Khemet měl vžité reflexy zkušeného válečníka. Skrčil se nízko nad zem a zaútočil na lučištníka v chodbě dříve, než stačí vystřelit další šíp. Bodl mečem, muže proklál, potom prudce trhl čepelí zpátky a meč uvolnil.

Pak uviděl, že posledního z jeho mužů zabil další oštěp. Khemet vrhl svůj meč na útočníka a zasáhl cíl. Muž padl na kolena a zhroutil se ke straně. Zůstali už jen Khemet a kněz – ten však stihl souboje ve vedlejší komoře patřičně využít.

Zatímco Khemet bojoval, kněz zpod svého přepychového roucha vytáhl dýku s kobří hlavou. Rozběhl se a vrazil ji Khemetovi do boku.

Khemet uskočil a ještě v pohybu sekl vlastní dýkou. Chybělo jen málo, aby jeho rána byla smrtelná, kněz se mu však taktak stačil vyhnout.

Zraněný Khemet spadl na zem a hrabal rukou po noži ve svých útrobách. Nemohl ho vytáhnout. Čepel vžela hluboko a rána divně pálila.

Poháněl ho však vztek, a tak vstal a znovu zvedl svou zbraň. Kněz před ním ustupoval dozadu do komory, ale kupodivu se nesnažil utéct.

„Postav se mi čelem,“ vyzval ho Khemet, „a já ti zařídím ten posmrtný život, který tak obdivuješ.“

Udělal krok dopředu ke knězovi, ale jako by mu vlastní nohy nepatřily. Zakymácel se do strany a musel se opřít dlaní o zeď. Našel rovnováhu, zůstal stát, ale nesnesitelně se mu točila hlava.

Je to divné, pomyslel si. Byl v boji zraněn už tucetkrát, jednou málem vykřvácel, ale ještě nikdy mu nebylo takhle. Znovu hrábl pro dýku, vytáhl si ji z boku a všiml si, že má uprostřed čepele prázdnou prohlubeň.

„Jed byl určen pro kameníka,“ oznámil mu kněz. „Aby mlčel, až bude jeho práce hotová. Ale v tvou krev poslouží svému účelu zrovna tak dobře.“

Khemet zahodil dýku s kobří hlavou na zem. Našel v sobě veškeré odhodlání, znovu vykročil dopředu, ale nyní ho začal šálit zrak. Stíny v hrobce ožily. Sochy Anupa a krokodýla se daly do pohybu a začaly mluvit.

Pak se celá komora roztočila. Khemetovi vypadla vlastní dýka z ruky a zazvonila na kamenné podlaze. Musel bojovat, aby se udržel na nohou; našel v sobě poslední zbytky síly a vrhl se na kněze holýma rukama. Hmátl po jeho rouchu, ale jeho ruce nezachytily nic než vzduch.

Khemet přistál tváří dolů na kameni a překulil se na bok. Slyšel hudbu. Hlasy. Viděl však jen obličej proradného kněze. Hubený muž se nad něj naklonil, zamumlal jakousi kletbu, pak se narovnal, zvedl nad hlavu kámen a chystal se jím Khemetovi rozdrtit lebku.

Než však kněz stihl udeřit, jeho tvář se zkroutila bolestí a z břicha mu vykoukla špička čepele. Upustil kámen za sebe a zhroutil se na zem mrtvý s pře-kvapeným výrazem v obličeji.

Na jeho místě se objevil chlapec.

„Omlouvám se,“ řekl, když doběhl ke Khemetovi. „Měl jsem ti to říct. Jsem Qsn – Ten, jenž přináší žal.“

Khemet se snažil na dítě zaostřit. Za Qsnem se probudily světla a stíny a rozprostřely se nad ním jako křídla. Khemet ve svém deliriu viděl chlapce jako ptáka, ne však malého a slabého jako vrabčák. „Ty jsi sokol,“ řekl. „Jsi Hór, poslední ochránce faraonů...“

Natáhl se a položil chlapci ruku na rameno. Potom se svět proměnil v řeku oslnivého zlata. A všechno, co Khemet viděl a znal, zmizelo.

Když Khemetova ruka dopadla na zem, Qsn zůstal mlčky stát. Hrobka byla chladná a tichá a plná smrti, ne však slávy faraonů. Nenapadalo ho, co má dělat, kam má jít, ale věděl, že když zůstane, přijde také o život.

A tak vyskočil a utíkal ke vchodu a zpátky na pražící slunce. Koleje a stopy v upěchované půdě vedly k jihu. Cesta zlodějů. Bez přemýšlení se po ní vydal.

Za soumraku dohnal pomalu postupující karavanu. Řada plně naložených vozů se blížila ke břehům Nilu. Tam, za ohybem řeky, ležel přírodní přístav a v něm víc lodí, než Qsn viděl za celý život. Byly to velké lodě s dlouhými vesly a stěžni stavěnými na těžké plachty.

Některé byly uvázané u vápencového mola, jiné čekaly zakotvené v klidné vodě a ještě další se pohybovaly v plavebním kanálu a nechávaly se vodou pomalu odnášet po proudu.

Před chlapcovýma očima se na jednu loď za druhou nakládaly poklady, jež patřily mrtvým. K nim nastupovaly kozy a další zvířata. Zásoby potravin, amfory s vínem, pytle datlí a dalšího ovoce. V okolním ruchu chlapec tiše vklouzl na jednu z lodí, schoval se mezi zvířata a za chvíli usnul.

CESTA FARAONŮ

Když se probudil, flotila už směřovala plnými plachtami na jih. V noci minula Memphis, město Ramesseho, a na druhý den vplula do zaplavené delty. A odtud pokračovala na moře.

V době, kdy chlapce konečně objevili a chytili, byla flotila daleko za deltou Nilu a mījela hranici dosud poznaného světa.

Kapitola 1

Rooseveltovo letiště, New York

12. květen 1927

Toho příjemného odpoledne uprostřed května se na letišti na Long Islandu sešel malý dav přihlížejících. Jeden ohraničený prostor byl vyhrazený pro reportéry, za nimi se o nejlepší místo postrkovali diváci z řad široké veřejnosti. Opodál, na malém pódiu, vyhrávala dechová kapela.

Jeden z fotografů zachytil dav přihlížejících s kapelou v pozadí. „To se Jaku Melbournovi musí nechat,“ prohodil ke svému okolí. „Ten ví, jak se dělá show.“

Jake Melbourne byl letecké eso první světové války, pilot proslulý svou neo-hrožeností a, jak správně poznamenal fotograf, showman tělem i duší. Zatímco ostatní piloti byli v hnědých kožených bundách a teplých šedivých vlněných kalhotách, Jakova bunda byla zářivě červená a zdobená nárameníky. Krk si omotal šálou zlaté barvy a na nohy si obul boty z pštrosí kůže. Během let se stal celebritou, získal slávu a vyhrál nespočet leteckých soutěží. Nyní se ucházel o tu nejprestižnější trofej, jaké se v letectví dalo dosáhnout: Orteigovu cenu, pětadvacet tisíc amerických dolarů pro prvního pilota, který bez přestávky doletí z New Yorku do Paříže nebo naopak. Znamenalo to překonat naráz celý Atlantský oceán, což mnoho lidí dosud považovalo za nemožné.

„K čemu mu to bude, když se přitom zabije?“ zapochyboval jeden z reportérů.

„Postará se o palcové titulky,“ odpověděl mu jiný.

„Lepší by bylo, kdyby tu cenu vážně vyhrál,“ ozval se další z novinářů.
„A jestli to někdo dokáže, je to tenhle chlap.“

„Myslíte si, že to Melbourne zvládne?“ zjišťoval fotograf. „Opravdu věříte, že to bude zrovna on? Co třeba ten Lindbergh?“

„Kdo?“ opáčil reportér.

„Ten s tím stříbrným letadlem. Stojí tamhle vedle na Curtiss Fieldu. Přiletěl minulý týden ze San Diega. Cestou stihl překonat rekord v letu přes kontinent.“

„Ááá, vy myslíte Slima,“ odpověděl pohrdavě reportér. „Ten nemá šanci! Jeho letadlo má jen jeden motor. Melbourne má dva a uveze víc paliva.“

„Já osobně si myslím, že se to ani nedá dokázat,“ zapojil se do debaty další zpravodaj. „Čtyři chlapi už se zabili. S dalšími třemi spadla letadla. A ty Francouze s Bílým ptákem doteď nenašli. Už je to týden. Ať jsou, kde jsou, ve vzduchu to není.“

Bílým ptákem myslel *L'Oiseau Blanc*, letadlo Charlese Nungessera a Françoise Coliho. Ti 8. května senzačně odstartovali z Paříže, ale co opustili pobřeží Normandie, nikdo o nich neslyšel. Po letadle a jeho posádce se pátralo po obou stranách Atlantiku, zatímco Melbourne a jeho konkurenti už se připravovali na vlastní pokusy.

„A víte vlastně, kde na to Melbourne bere peníze?“ vyptával se skeptičtější reportér. „Třeba Byrd má Wanamakerovy, Fonck má Sikorskyho.“

„Slyšel jsem, že Melbourne si let financuje sám,“ řekl fotograf.

„A já slyšel, že je švorc a zoufale potřebuje vyhrát tuhle cenu,“ ozval se další z novinářů. „Rád si zahraje, víte?“

Fotograf se zamyslel. „No, ve hře se dá jen těžko vsadit víc než život. Člověka napadá, proč by to někdo vůbec zkoušel.“

Poněkud odlišnou konverzaci vedli v zasedací místnosti vzadu v hangáru Jake Melbourne a jeho finanční podporovatelé.

Melbourne hrdě stál ve vysokých botách, s vlasy napomádovanými dozadu a červenou bundou rozepnutou. Svým pečlivě pěstěným knírkem se trochu podobal Errolu Flynnovi. Dnes si pořádně přispal, aby byl na dlouhý sólový let patřičně odpočinutý, přesto ale vypadal unaveně a vztekle. „Nikam nepoletím,“ konstatoval. „Ne s tou věcí na palubě.“

Díval se přitom na lodní kufr, který byl navzdory nevelikým rozměrům mimořádně těžký.

Na okolní muže jeho výbuch neudělal valný dojem. Byli tři, každý úplně jiný, ale přesto se na nich daly poznat společné rysy.

Starší muž uprostřed byl štíhlý, měl prořídle vlasy, brýle a dvouřadý vlněný kabát. Vedle něj stál hromotluk, který jako by vylezl přímo ze zápasnického ringu nebo vězení. Měl splácnutý nos, vybledlou modřinu na jednom oku a uši ožvýkané jako po stovce ran do hlavy.

Poslední muž z trojice byl ještě mladší, průměrné výšky i postavy a považoval se za Jakova kamaráda. Což však momentálně nic moc neznamenalo.

Pilotovi odpověděl ten starší, brýlatý muž. „Poslouchej mě, Jaku. Jsme tu, abychom si pomohli navzájem. Pamatuješ, jak ti ti Irové chtěli zlámat ruce kvůli těm třem tácům, cos jim dlužil? Zaplatili jsme je za tebe. A nejen to. Skoupili jsme ostatní tvoje směnky a pomohli ti koupit tohle letadlo. A teď potřebujeme něco my od tebe.“

„Směnky vám splatím, až vyhraju tu cenu,“ odpověděl Jake, „tak zněla dohoda. Dostanete půlku a prodáme letadlo. Zbytek si nechám já.“

„Ano, tak *zněla* dohoda,“ přikývl starší muž, „ale teď ti navrhujeme novou. Aby sis výhru nechal celou. Stačí jen doručit tenhle kufr našemu evropskému příteli. Vyhledá tě v Paříži po přistání.“

Melbourne vrtěl hlavou. „Když si ten krám naložím do letadla, budu místo něj muset vyhodit padesát galonů paliva. Jeden špatný rozmar počasí a do Paříže nikdy nedoletím. Stačí chvíle protivětru a nedostanu se ani k pobřeží!“

„Tvrdils, že když poletíš na východ místo na západ, budeš mít vítr v zádech,“ polemizoval starší muž.

„Ale benzín potřebuju stejně!“

„Třeba bychom mohli vyhodit něco jiného,“ navrhl nejmladší muž z trojice. „Slyšel jsem, že Lindbergh vůbec nepoužívá rádio. Dokonce nechce ani padák. Tvrdí, že je to všechno zbytečně těžké, a navíc nespolehlivé.“ Mladý muž se obrátil na Jaka: „Sám jsi mě učil určovat polohu výpočtem. Vystačíš si s kompasem a hodinkami.“

„Lindbergh je blázen,“ odpověděl Melbourne. „Jakmile odstartuje, vypaří se jako ti Francouzi. Já ty věci potřebuju. A potřebuju každý galon paliva. Proč

ten kufr nepošlete lodí? Sejdu se v Paříži s vaším přítelem a povím mu, na které lodi je.“

Hromotluk zavrtěl hlavou. „Hooverovi chlapci se činí a v přístavech se to jen hemží policajty. Navíc, komu bychom mohli věřit?“

„Hoover?“ vyhrkl Melbourne. „Chcete mi říct, že tu věc hledá Úřad pro vyšetřování?“

Starší muž přikývl. „Měli jsme s nimi menší nedorozumění,“ přiznal. „Proč myslíš, že tě podporujeme tajně?“

Melbourne si protřel prsty spánek a prohrábl si husté světlé vlasy. Přistoupil ke kufru, s námahou se ho pokusil zvednout a zase ho položil. „Je moc těžký,“ zaúpěl. A pak, instinktivně, ze zvědavosti nebo prostě jen z hlouposti, kufr otevřel a podíval se, co je uvnitř. „Co to sakra –“

Bota přirazila víko tak prudce, že letec málem přišel o prsty.

„Kéž bys to nebyl udělal, Jakey.“ Slova patřila staršímu muži. Jednou nohou stál na víku kufru a v ruce se mu objevil revolver.

„To nemůžete myslet vážně,“ hlesl Melbourne.

„A co teď?“ ozval se hromotluk. „Ty šutry nás můžou usvědčit. Měli je ti chlapi, co jsme zabili na nádraží. Jestli nás chytí, dostaneme křeslo.“

„Já jsem nic neviděl,“ vykoktal Melbourne. „Jen hromadu –“

Aniž by větu dokončil, Melbourne vymrštil pěst a vyrazil staršímu muži revolver z ruky. Než zbraň dopadla na podlahu hangáru, Jake se otočil a sprintoval ke dveřím, hromotluk však vyskočil a stihl ho chytit kolem pasu. Žuchli na zem jako dva pytle cementu.

Melbourne se kroutil, snažil se vysvobodit, podařilo se mu udeřit rváče botou z pštrosí kůže do už tak placatého nosu. Vytryskla z něj krev, hromotluk se chytil za obličej a Melbourne pustil.

Pilot vyskočil, ale vzápětí zůstal stát jako přikovaný. V cestě mu stál nejmladší muž ze skupiny a nyní měl také v ruce zbraň.

„Musíš s tím odletět,“ řekl. „Jinak půjdeme ke dnu všichni. Takže i ty.“

Melbournovi už bylo všechno jedno. Otevřel horní zásuvku svého stolu a vyhrabal v ní krátkou pistoli.

„Ne!“ vykřikl mladý muž.

Ale na zdravý rozum už nebyl čas. Melbourne popadl pistoli a otočil se. Hangárem se rozlehly dva výstřely.

Dav zvědavců na letišti rány nezaznamenal. Ztlumily je stěny hangáru a vyhrávání dechové kapely, takže si nikdo nemohl být jistý, jestli je způsobily lahve od šampaňského, bubeníkovy paličky nebo výfuk některého z aut či letadel.

A pak se na divné zvuky zapomnělo definitivně, když se otevřela vrata hangáru a parta mužů vytlačila na sluneční světlo Melbournovo letadlo.

Byl to nádherný stroj, zářivě červený, s Melbournovým jménem na ocasu a jeho osobním znakem – beraní hlavou v lesklé barvě mosazi – na boku.

Letoun byl na svou dobu také technickým zázrakem. Jako jediný svého druhu měl celokovový trup a křídla uprostřed, čímž předpovídal budoucí vývoj letectví. Měl dva motory, vodou chlazené řadové dvanáctiválce, každý s výkonem 450 koní. Aerodynamická stavba a mimořádný výkon poskytovaly letadlu téměř dvojnásobnou maximální rychlost proti průměrným letounům. Jedinou jeho nevýhodou bylo, že tyhle motory spotřebovaly spoustu paliva. Melbourne plánoval po dosažení maximální nadmořské výšky jeden motor vypnout, další hodinu zvolna klesat, potom spící motor znovu nastartovat a vystoupat zpátky do výšin. Bylo to riskantní, protože dvoumotorová letadla nelétala na jeden motor příliš dobře, špatně se ovládala a opětovné startování motorů za letu se ne vždycky podařilo. Ale Melbourne tvrdil, že to opakovaně zkoušel, a byl přesvědčen, že to dokáže.

Přesně takhle jeho neohrožená sebejistota byla důvodem, proč ho lidé tak milovali. A když pak vypochoďoval za letadlem ve své rudé bundě, kožené helmě, brýlích a zlaté šále, dav burácel nadšením. Jake se uklonil, zamával a vylezl si na křídlo letadla.

Fotograf na svém stanovišti za provazem zvedl skříňový aparát Ansco Memo a chystal se pořídit snímek. Sotva ale zaostřil na Jaka, sousední reportér jeho přístroj prudce odstrčil. Cvakla uzávěrka a fotografovi bylo rázem jasné, že snímek bude rozmazaný.

„Co děláte?“ ohradil se vztekle.

„Nikdy nefotografujte pilota před letem,“ poučil ho reportér. „Přináší to smůlu.“

Fotograf vzdychl. „A letadlo fotografovat můžu?“

„Počkejte, až se bude hýbat.“

Zatímco fotograf poslušně čekal, kapela spustila Grand Old Flag od George M. Cohana. Dav se dal do zpěvu a Melbourne se začal soukat do kokpitu. Během několika minut byly oba motory nastartované a *Zlatý beran* mířil ke vzdálenému konci ranveje. Žádné předletové kontroly, žádná zdržení, nic, co by letoun nutilo zůstat na zemi a plýtvat palivem. Dojel na konec dráhy, otočil se po větru a začal se rozjíždět ke startu.

Fotograf pořídil snímek a sklonil aparát.

Letadlo s duněním obou motorů zrychlovalo, ač pomalu. V půli délky ranveje se mu zvedl ocas. A pak, když zbývala už jen čtvrtina vzletové dráhy, se konečně odlepilo od země a začalo se probojovávat do vzduchu, zápolíc viditelně o každou stopu.

Obecenstvo kolektivně zatajilo dech. Mnozí z nich před rokem přesně na tomto místě viděli na vlastní oči, jak se přetížený letoun Reného Foncka zřítíl a zachvátily ho plameny. Kdyby mohli, byli by Zlatého berana vynesli do nebe silou vlastní vůle.

Když se letoun blížil ke konci vzletové dráhy, odhodil přistávací podvozek; nemělo cenu vléct až do Paříže dvě stě liber kovu, když letadlo mohlo přistát na ližinách pod břichem.

Jakmile se stroj odlehčil o podvozek, začal stoupat do výšky snadněji. Co nevidět překonal telegrafní dráty u silnice za koncem ranveje. Fotograf pořídil jeho poslední snímek. Zachytil červené letadlo, jak se stáčí k východu, směrem k pobřeží, a od emblému naleštěné beraní hlavy se mu odrázejí sluneční paprsky. Potom stroj zmizel, vábený Atlantským oceánem a – na jeho druhém konci – Paříží, bohatstvím a nehynoucí slávou.

Fotograf své snímky vyvolal druhý den ráno. Jeho fotografie odlétajícího Zlatého berana se měly objevovat v tisku celý následující měsíc – nejprve v článkách vyjadřujících naději na vítězství a následně během neúspěšného pátrání po ztraceném letadle, které pokračovalo ještě mnoho týdnů po jeho zmizení.

CESTA FARAONŮ

Přestože měl fotograf příležitost prodat jej za značnou finanční sumu, mírně rozmazaný snímek Melbournu šplhajícího na křídlo nikdy nezveřejnil.

„Smůla,“ varoval ho ten reportér. A fotograf také po celý zbytek svého života věřil, že Melbourne měl prostě jen smůlu.

Kapitola 2

Severní Atlantik, nedaleko pobřeží Skotska Současnost

Nad sto stop dlouhým rybářským traulerem kvílely větry o síle vichřice a hvízdaly mezi stěžni a trámy, jež se tyčily nad palubu. Šlehalý loď směsí deště a mořské pěny, bičovaly okna můstku svými oslepujícími provazy a proměňovaly moře za lodí v nekonečné pole bíle zpěněných vln, převalujících se pod těžkou olověnou oblohou.

Silná bouře nad Atlantikem, která na krátkou dobu přerostla v hurikán, docestovala až na sever k ostrovu Newfoundland a potom zase zpátky k pobřeží Irska. Byla to teprve druhá bouře takové síly, která v posledních několika desetiletích došla až k Britským ostrovům, a dorazila sem rychleji, než očekávala kterákoli z předpovědí.

Na můstku trauleru se schovávali tři muži. Jeden se držel kormidla, druzí dva se snažili chytit čehokoli, co jim pomůže udržet se na nohou.

„Udržuj kurz,“ halekal kapitán na kormidelníka.

„Snažím se,“ odpověděl mu námořník. „Ale vítr mění směr, kapitáne. Za chvíli nás to dočista sfoukne.“

Oba muži hovořili s hlubokým skotským akcentem, podpořeným dlouhými léty severského odkazu. A i když dělali, co mohli, trauler začínal mít vážné potíže.

Když překonal dlouhý hřeben vlny a spustil se šikmo dolů za ni, loď se naklonila k pravoboku tak ostře, že jí hrozilo převrnutí. Kormidelník neměl jinou možnost než strhnout kormidlo dolů a pohybovat se spolu s vlnou.

I přesto se zdálo, že se loď snad zvrhne, dokud se příď nezaryla do údolí vlny. Potom trup hlučně zasténal, nos trauleru se obrátil vzhůru a vyprostil se z mořské vody, která ho málem spolkla.

Kapitán se rozhodl využít krátkého okamžiku stability a rychle se přesunul k navigačnímu zařízení. Pro jistotu se oběma rukama opřel o pult a zadíval se na displej. Radiolokační paprsek ukazoval ještě intenzivnější déšť na severu a jinak nic. Jen východním směrem zaznamenal menší počet kontaktů a skalnaté pobřeží ostrova Skye.

Když se přiblížili k hřebeni další vlny, vítr proti nim vrhl sprchu mořské vody. Dopadla na okno s rachotem krupobití. „To není dobré,“ odušil kapitán. „Takhle se za mys nikdy nedostaneme. Potřebujeme se před tou bouří někam schovat.“

Proti tomu měl výhrady třetí člověk na můstku, muž jménem Vincennes. Se svou drobnou, štíhlou postavou a kulatým obličejem jemných rysů nepůsobil právě náročným dojmem, jeho pronikavé oči však vyzařovaly neobyčejnou autoritu. „Žádné odchylky od kurzu,“ pronesl, přistoupil blíž ke kapitánovi a zafukal prstem na displej. „Plujeme do Dunveganu.“

Vincennes nebyl ani důstojník, ani nepatřil k posádce, ale za plavbu si zaplatil a do své destinace se hodlal dostat za každou cenu.

„Poslouchejte mě,“ oslovil ho kapitán. „Bouře už se posunula tak daleko, že teď fouká vítr od severovýchodu. Ostrov Skye se momentálně nachází mezi námi a nejhorším nečasem. Ale sotva mineme maják na Neist Pointu, vlny budou ještě dvakrát větší a vítr nám začne z lodi trhat zařízení. Věci, které potřebujeme – antény, radarové stožáry, záchranné čluny. Jedna zlá vlna a přijdeme o okno nebo dveře a začneme nabírat vodu. Rozumíte mi?“

Vincennes na něj mlčky zíral.

Pro případ, že by to ještě úplně nepochopil, dokončil kapitán myšlenku za něj: „Dnes už se do Dunveganu nedostaneme. Rozhodnout se musíme jen o tom, jestli strávíme noc schovaní někde v zátoce, nebo se budeme topit tady venku.“

Řešení nabídl kormidelník. „Když se dostaneme na Loch Harport, budeme před bouří v bezpečí. Jezero je chráněné ze tří stran. A do Dunveganu to odtud po silnici není ani dvacet kilometrů.“

Než svůj návrh stačil vyslovit, loď se znovu prudce naklonila dopředu a zaryla příď do dalšího hlubokého koryta mezi vlnami. Všichni se chytili, čeho mohli, a očekávali nejnižší bod a nevyhnutelné trhnutí směrem vzhůru, jež bude následovat.

Tentokrát se příď zapíchla do následující vlny a dočasně pod ní zmizela. Hřeben vlny se přiblížil k můstku alarmující rychlostí. Udeřil do nástavby jako obří kladivo, rozbil jednu z odolných okenních tabulí a rozkymácel celou loď.

Náraz Vincennese očividně polekal. Trhl sebou, skrčil se a potom pomalu vstal; vypadal překvapeně, že má ještě suchý oděv. „Dobře,“ přikývl na kapitána. „Schováme se na jezeře. Ale žádné volání rádiem. Nikdo nesmí vědět, že tam jsme.“

Kapitán kývl na kormidelníka, ale ten už začal měnit kurz.

Trauler sužovaný prudkým větrem se těžkopádně vlekl k severovýchodu. Nyní pluli přímějí proti vlnám. To hrozné houpání a kymácení, které snášeli už půl dne, se zmírnilo na snesitelnou úroveň.

Po další hodině měli na dohled zátoku přecházející do jezera. Vstup byl dostatečně široký, ale protkaný malými skalnatými ostrůvky a záludnými mělčinami.

„Pozor na ten proud,“ varoval svého muže kapitán. Cítil, jak proud loď stahuje, otáčí ji a strhává ze zamýšleného kurzu.

Dalším problémem byly vlny. Venku v kanálu byly celkem pravidelné, ale jak se loď začala blížit k pobřeží, byly čím dál nepředvídatelnější. Voda se točila kolem skalnatých výběžků a odrážela se od stěn útesů. V jednu chvíli na ně vlna tlačila zezadu, hned vzápětí se další odrážela od příďe.

Potíže na sebe nenechaly dlouho čekat. „Jsme mimo kanál,“ křikl kapitán, když porovnal jejich polohu s údaji na navigačním terminálu. „K pravoboku!“

„Už jsem nadoraz,“ informoval ho kormidelník.

Aby toho nebylo málo, museli nyní zápasit i s větrem. Dohromady už toho bylo příliš. Proud vytlačil trauler ještě dál z průlivu a začal ho vláčet po mělčině.

Trupem se rozezněl příšerný zvuk nařikajícího kovu.

Kormidelník se pokusil alespoň minimalizovat škody. Při prvním zvuku nárazu snížil výkon motoru, otočil kormidlo a čekal, až se přivalí náběhová hrana další vlny. Teprve potom rozběhl motor opět na plné obrátky.

Přicházející vlna je vysvobodila, ale trauler nabíral rychlost příliš pomalu, a tak se teprve začínali dávat do pohybu, když došlo k nejhorsímu.

Druhý náraz byl hrozivější než ten předchozí. Mrštíł kapitánem i Vincennesem na palubu. Kormidelník se udržel na nohou, ale narazil do řídicího panelu. Znovu ubral na výkonu, ale vtom se spustil alarm záplavového detektoru.

„Co to je?“ křičel Vincennes.

„Nabíráme vodu,“ odpověděl mu kapitán. „V lodi je díra.“

„Potápíme se?“

Kapitán jeho otázku ignoroval. „Plný výkon,“ nařídil. „Pluj s proudem, dokud nebudeme za těmi skálami, a pak zamiř k nejbližšímu břehu. Naše jediná naděje je zapíchnout to na nějaké pláži.“

Kormidelník ho poslechl, ale trauler už v bouři připomínal dětskou hračku. Ani s pákou posunutou na doraz se loď nikam nepřibližovala.

„Šroub nefunguje, kapitáne. Asi se rozmlátil o ty kameny.“

„V tom případě jsme vyřízení,“ konstatoval kapitán.

Další vlna je zasáhla ze strany, rozhoupala je a postrčila ještě dál na mělčinu. Zachytili se na skalním podkladu tak důkladně, že se loď trhavě zastavila. Náraz opět odhodil kapitána i Vincennese na podlahu.

„A co bude teď?“ zeptal se Vincennes, když namáhavě vstal.

Kapitán stál před ním, vyhlížel z oken na pruh moře osvětlovaný světly trauleru se zubatými špičkami skalní pasti, ve které se ocitli. Věděl, co přijde. Vlny je budou dál týrat a skály jeho loď pomalu roztrhají na kusy. „Teď umřeme.“

Připlouvající trauler zaznamenali štamgasti McCloudovy hospody, posazené na útesu šedesát stop nad pláží, kterou tvořil výhradně hladký kámen. Fascinovaně sledovali, jak se loď se všemi světly rozsvícenými přibližuje k ústí jezera.

Hospodský sál rozdělával vášnivý spor; jeden tábor žasl nad hrdinstvím posádky, ten druhý žasl nad stupiditou toho, že se dnes vůbec vydala na vodu.

„Ta bouře se sem žene už tři dny,“ pravil jeden muž.

„Jo,“ odpověděla mu žena, „jenže přišla moc rychle. A taky je krapet horší, než tvrdili ti pitomci v televizi.“

„No jo,“ odtušil muž s korbelem v ruce. „Vždyť víš, že se tý tlupě nedá věřit. Ale i kdyby dalo, v tomhle počasí se může pustit na vodu jen idiot.“

Argumenty létaly v hospodě stejně rychle jako šálky horkého grogu a pinty piva. V naději, že to posádka zvládne, hospodský slíbil speciální lahev skotské, když všechno dobře dopadne. Jenže potom všechny přešel humor, když uviděli, že trauler se dostal do vážných potíží.

„Najeli na mělčinu,“ pronesl jeden ze starších chlapů, když se loď zastavila. „Jednou jsem na těch šutrech málem skončil sám. Jsou ostrý jako dračí zuby.“

„Divný je, že nevolali,“ upozornil hospodský.

Jako v mnoha malých městech u oceánu tvořili polovinu zdejší populace rybáři. Jestli měli něčeho dost, byla to lodní rádia. A za bouře všichni poslouchali nouzový kanál.

Hospodský zvedl telefon, že zavolá pobřežní stráž.

„Nikdy tam nedostanou záchrannej vrtulník včas,“ zrazoval ho starší muž. „A člun už vůbec ne. Ne v tomhle počasí.“

Hospodský se nenechal odradit a poodešel stranou, aby přece jen zatelefonoval. Když odešel od okna, přiblížil se k němu další muž a zůstal stát mezi ostatními čumily.

Prohlíželi si ho úkosem. Byl vysoký, měl šlachovitou postavu a stříbrné vlasy. Tvář měl ostře řezanou a ošlehanou větrem a deštěm. Nebyl místní, ale vypadal jako člověk od moře.

Cizinec si prohlížel trauler kompaktním dalekohledem. „Jak daleko jsou ty útesy?“

„Necelou míli odtud,“ odpověděl mu stařík.

Cizinec znovu zvedl dalekohled a namířil ho o něco dál stranou od útesů, kde do zátoky trčel skalnatý pruh země. „A tamhle od toho hřebene?“

„Čtvrt míle,“ odhadl starý muž. „Možná o kousek dál. Proč?“

Cizí muž spustil dalekohled. Podíval se na staříka očima, které měly ve zdejším šedivém světle tmavomodrou barvu. „Protože máte pravdu. V tomhle počasí se na vodu prostě nevyrazí.“

CESTA FARAONŮ

Na ta slova se cizinec otočil a prošel zpátky přes hospodu. U baru se k němu přidal jeho kamarád a oba muži společně vyšli dveřmi ven.

Žena si vyměnila se staříkem překvapený pohled. „A to byl jako kdo?“

Muž pokrčil rameny. „Nějaký cizinci.“

Kapitola 3

Na palubě trauleru mezitím pocit ohrožení vystřídal čiré zoufalství. Člun se usadil na útesech nakloněný do desetistupňového úhlu, zdola se do něj řinula voda a bouře se netvářila, že se hodlá v nejbližší době uklidnit.

Kormidelník se cítil provinile. Měl pocit, že zkázu lodi zavinił on. Obrátil se na kapitána: „Omlouvám se. Měl jsem to vzít větším obloukem.“

„Moc jsi toho dělat nemohl,“ odpověděl kapitán. Přešel k interkomu a zavolal hlavního inženýra ve strojovně. „Jak zle jsme na tom?“

„V břiše jsou tři stopy vody. Rychle přibývá. Musíme opustit loď, dokud ještě stojí vzpřímeně.“

Vincennes ho zaslechl a začal energicky vrtět hlavou. „Ne,“ odsekl, „nemůžeme loď opustit. Musíme se dostat z těch útesů.“

„Ty útesy jsou to jediné, co nás ještě drží nad hladinou!“ okřikl ho kapitán. Znovu stiskl tlačítko interkomu. „Vezmi chlapy nahoru. Nasedneme do člunů.“

Na rozkaz k evakuaci Vincennes zesinal. Namířil na kapitána vyčítavý prst. „Jestli je to celé nějaký trik –“

Pokud stihl říct něco dalšího, nikdo to neslyšel, protože na loď se přihnala další vysoká vlna, zasáhla trauler do boku a převalila ho o dalších několik stupňů doprava.

„Jestli chcete zůstat na palubě, bránit vám nebudu,“ zakřičel kapitán. „Já a moji chlapi odcházíme.“

Vincennes vztekle sledoval muže přicházející po schodech z podpalubí. Pochopil, že s kapitánem nepohne. Počkal tedy, až projde poslední námořník, potom se vrhl na opačnou stranu, přeběhl kormidelnu dozadu a utíkal po schodech dolů.

Kormidelník se chystal běžet za ním, ale kapitán ho zadržel. „To už je moje starost, chlapče. Utíkejte ven. Drž kluky pohromadě. Spusťte čluny, až budou vlny na vrcholu, ani předtím, ani potom, jinak nebudete mít šanci. Rozumíš?“

Kormidelník přikývl, natáhl si záchrannou vestu a zamířil ke dveřím na pravoboku. Sotva je otevřel, víchř se ho pokusil porazit. Chytil se zábradlí a i tak měl co dělat, aby se na nakloněné palubě udržel na nohou.

O moc horší už to být nemohlo. Loď už byla nakloněná skoro do dvaceti stupňů a opírala se o útesy. Levobok trčel do výšky a zčásti tak chránil palubu před nejhorším nápořem bouře jako ochranný val, díky kterému ji s každou další vlnou nezalila voda. Zároveň to ale znamenalo, že každým člunem spuštěným do vody z levoboku by vlny mrštily proti trupu trauleru dříve, než by se stačil vzdálit.

Na pravoboku to vypadalo o něco nadějněji. Trauler byl nakloněný tak, že pravý okraj paluby už byl pod vodou. To by mohlo člunům pomoci odplout, až na to, že hned za zábradlím se tyčila řada zubatých kamenných hrotů.

S každou další vlnou skály zmizely, jen aby se vzápětí objevily znovu, vynořily se z údolí za vlnou jako tesáky v sanici hladové nestvůry. Přesto, rozhodl se kormidelník, je malá šance lepší než vůbec žádná.

Slezl dolů po žebříku a zamířil přes palubu na nouzové shromaždiště. Když dorazil na místo, muži už nafukovali jeden z člunů.

Nádobky se stlačeným vzduchem člun nafoukly rychle, ale kvůli větru a kymácející se palubě bylo obtížné ho ovládat.

„Zajistěte lana!“ křikl kormidelník.

Sotva to vyřkl, trauler se otřásl nárazem další vlny. Muže pokropila mořská pěna a z vyvýšené levé strany paluby na ně chrstl na stopu vysoký příval zelené vody. Dvěma mužům podrazil nohy a odnesl záchranný člun do moře.